

nosti, které nevyplývaly z průvodního řízení při hlavním přeličení, namně, ana obžalované běžela nová lhůta k provedení zmateční stížnosti od doručení opraveného opisu rozsudku. Odůvodněno jest odvolání obžalované z výroku, že může býti po odpykání trestu držána v robotárně; nalézací soud odůvodnil tento výrok poukazem k ustanovení čl. II b) zák. čís. 102/29 sb. z. a n., nezjistil však ani, zda činy, které jsou předmětem tohoto rozsudku, byly spáchány z pohnutek v zákoně uvedených, ani, zda činy, pro něž si stěžovatelka v posledních pěti letech tresty odbyla, byly spáchány z takových pohnůtek. Bylo proto a vzhledem k příkazu § 190 odst. prvý tr. ř., podle něhož všechny úřady v trestním řízení súčastněně jsou povinny působiti ke všemožnému zkrácení vyšetřovací vazby, výrok ten zrušiti a věc vrátiti nalézacímu soudu, by o možnosti držeti odsouzenou v robotárně znovu jednal a rozhodl.

Čís. 4133.

Zahájením trestního řízení proti zodpovědnému redaktorovi a vydavateli periodického tiskopisu staví se promlčecí lhůta proti (neznámému) pisateli urážlivého článku.

Subjektivní skutková podstata urážky na cti předpokládá, že měl pachatel (v době činu) aspoň vědomí o urážlivé povaze projevu, namně že viní koho z opovržlivých vlastností nebo ho vydává ve veřejný posměch tak, že může býti zlehčen ve vážnosti a v úctě.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Zm II 121/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského jako kmetského soudu v Moravské Ostravě ze dne 23. ledna 1930, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným přečinem urážky na cti podle §§ 488, 491, 493 tr. zák. a § 1 tisk. nov., zrušil rozsudek v části, odsuzující obžalovaného a věc vrátil soudu prvě stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost obžalovaného dovolává se číselně důvodů zmatečnosti čís. 4, 5, 9 a), 9 b) a 10 § 281 tr. ř. Je nedůvodna, pokud s hlediska čís. 9 b) § 281 tr. ř. uplatňuje, že čin, z něhož je obžalovaný vinněn, přestal býti trestným promlčením, ano bylo trestní řízení původně zahájeno proti neznámému pachateli (pisateli článku), a že teprve po uplynutí tříměsíční promlčecí lhůty, jež by tu přicházela v úvahu a jež počala běžeti od uveřejnění článku (t. j. od 8. září 1928), byl předsevzat první stíhací úkon (žádost krajského soudu v Moravské Ostravě na krajský soud v Novém Jičíně ze dne 8. ledna 1929 o zodpovědný výslech stěžovatelův) proti stěžovateli jako určité osobě. Neboť, i kdyby se vycházelo z předpokladu, že v souzeném případě přichází v úvahu tříměsíční doba promlčecí, nenastalo by promlčení trestného činu stěžovatelova. Staví se podle prvého odstavce § 12 tisk. novelty zahájením trestního řízení proti kterékoli osobě zodpovědné podle zákona i lhůta k po-

dání žádosti o stíhání, i lhůta promlčecí proti ostatním zodpovědným osobám až do skončení trestního řízení. V souzeném případě bylo však trestní řízení zahájeno nikoli jen proti neznámému pachateli (pisateli článku), nýbrž kromě toho i proti určité podle zákona zodpovědné osobě, proti Cyrillu Č-ovi jako zodpovědnému redaktoru a vydavateli periodického tiskopisu »J. N.«, a nebylo toto řízení do podání návrhu soukromým obžalobcem na stíhání stěžovatele jako pisatele článku skončeno. Námitka je proto bezpodstatná a stačí stížnost v tomto směru odkázati na úvahy rozhodnutí sb. n. s. čís. 2915. Zmateční stížnosti nelze však upřítí oprávnění, pokud podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. vytýká rozsudku nedostatek zjištění subjektivní skutkové podstaty. Nalézací soud se otázkou subjektivního zavinění stěžovatelova v rozsudku vůbec neobírá. Subjektivní stránka musí však být rozsudkem výslovně zjištěna a po zákonu (§ 270 čís. 5 a čís. 5 § 281 tr. ř.) odůvodněna, neboť jinak neodpovídá odsuzující výrok zákonu. V rozsudku se praví jen, že pisatel článku viní v něm soukromého obžalobce křivě z jednání nepočetného a z opovržlivých vlastností a vydává ho ve veřejný posměch, což prý vyplývá jednak z užitého výrazu »nadutý pán«, jednak z ostatního obsahu pozastaveného článku, jenž se na mnohých místech (v rozsudku blíže naznačených) dotýká vážně cti soukromého obžalobce. Tímto výrokem není však vyřešena subjektivní stránka věci, zda totiž obžalovaný, nedopustil-li se urážlivých projevů přímo úmyslně, měl (v době činu) aspoň vědomí o urážlivé povaze projevů, najmě že je pozastavenou zprávou soukromý obžalobce viněn z opovržlivých vlastností, pokud se týče vydáván ve veřejný posměch tak, že může být zlehčen ve vážnosti a v úctě.

Čís. 4134.

Není přípustné, by se znalec v posudku vyjadřoval přímo o vině neb o nevině pachatele, neb o stupni jeho zavinění; to jest výhradně otázkou soudcovského rozhodování, právě tak jako úsudek, zda a pokud bylo určitým objektivně zjištěným způsobem v určité místní situaci dbáno v zájmu bezpečnosti dopravně-policejních předpisů neb obecně platných zvyklostí. Pro tuto část soudcovského rozhodování mohly by být znaleckým posudkem zjištěny jen tyto zvyklosti, pokud by nebyly soudu obecně známé nebo jinými průvodními prostředky dostatečně objasněné.

Otázka, zda řidič automobilu jel dostatečně vlevo, by bezpečnost jiných na silnici neohrožoval, jest otázkou viny, spadající do právního usuzování o náležité opatrnosti, jejíž řešení vůbec nespadá do oboru znaleckého nálezu a posudku, jež jest vyžádati jen, pokud jest potřebí odborné znalosti (§ 118 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 9. dubna 1931, Zm II 169/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Olomouci ze dne 31. ledna 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle §§ 335, 337 tr. zák., mimo jiné z těchto